

когато ни вика на Небето, съблича ни тукъ, Той не иска нашитѣ дрипи, а казва: „Донесете го както си е“. Когато нѣкой умре, всѣки отъ насъ се отвърща отъ него; дори и ония, които сж го обичали, казватъ: „Махнете го по-скоро!“ Кждѣ е, тогава, тѣхната любовъ? Но Господь не се отвърща и казва: „Донесете го, Менѣ ми трѣбва такъвъ, какъвто си е“. И когато ни турятъ въ гроба и ни оставятъ, какво прави Господь? Той почва да говори съ насъ, а не, както нѣкои мислятъ, че умрѣлитѣ се освобождаватъ. Пита ни: „Е, разбра ли живота, разбра ли какъвъ е смисълътъ на живота, който Азъ ти пратихъ?“ Въ този именно разговоръ Господь рисува Своята велика картина, тогава се заражда онзи процесъ: людѣтѣ, слѣдъ като изпратятъ човѣка, почватъ да плачатъ и да изреждатъ всичкитѣ негови добри качества — виждатъ божествената картина, която е изобразена въ тия качества.

Ние трѣбва да прѣтърпимъ страданията, които ни идватъ, и да извлѣчемъ поука отъ тѣхъ. Иисусъ съ Своитѣ земни страдания искаше да ни даде примѣръ, че трѣбва да се подчиняваме на този божественъ процесъ. На едно мѣсто казва: „Нимѡ Азъ нѣмамъ властъ да поискамъ Отецъ Мой да изпрати хиляди ангели, да ме избавятъ? Но, ако не изпълня това, за което съмъ дошълъ, какъ ще се повдигнатъ човѣцитѣ?“ Па и самъ Той искаше да се издигне. Вие сте на земята, единъ день и за васъ ще дойдатъ бури, мжчнотии и, може-би, сжщата участъ, но, когато дойде този часъ, ни най-малко не трѣбва да го считате нещастие, защото тамъ, дѣто нѣма страдание, нѣма и забогатяване; тамъ,